

СПОМЕНИ ЗА БАЩА МИ

Живяхме във гр. Русе, във срѣдата на турската махала „Кара Али“, срещу джамията подъ сжщото име. Имаше стара турска кжща, във която съмъ се родилъ, съ обширенъ дворъ отъ около 5,000 квадратни метра, съ овощна градина и лозе. Билъ съмъ въ онова време 6—7 годишенъ и играехъ по двора, възседналъ на пржтъ. Баща ми седѣше подъ голѣмия орѣхъ и приказваше съ приятеля си Арабоолу, неговъ сподвижникъ отъ миналото. Какво сж говорили, не помня. Баща ми ме взе на колѣнетѣ си, помилва ме и каза на приятеля си: — „Жалъ ми е за този малкия — другитѣ вече отрастнаха, но той ще остане и нѣма да има кой да го отгледа“.

Стана ми мжчно, позавъртѣхъ се и избѣгахъ въ градината. Дълги години следъ това тая мисълъ ме смущаваше, макаръ и баща ми да бѣше извънредно здравъ и никога не боледуваше. Този е най-стариятъ ми споменъ.

Отъ ранна сутринъ той работѣше въ двора, грижеше се за градината и я държеше въ абсолютенъ редъ. Обичаше физическия трудъ, къмъ който приучваше и насъ. Излизаше много рѣдко и то по особено важни работи, а презъ останалото време работѣше.

Вечеръ ни разказваше споменитѣ си отъ миналото — за старитѣ хайдути и тѣхнитѣ подвизи. За себе си рѣдко говорѣше — подчертаваше винаги имената на тия, които сж изпълнили достойно и съ преданостъ дълга си къмъ родината.

Кжщата ни, дворътъ и малкото стопанство вънъ отъ града бѣха любимото му мѣсто, защото никога не влизаше нито въ кафене, нито въ кръчма. Не пиеше никакви спиртни питиета, нито даже кафе, безъ което майка ми не можеше.

Често ни говорѣше, че не се напива само тоя, който не пие. Не обичаше тия, които пиятъ, и не понасяше миризмата на виното. На трапезата вино никога не се слагаше даже и тогава, когато имаше гости. Смъртъта на мнозина обясняваше съ това че сж пили и изгубили бодростъта си и бдителностъта си. За него войната бѣше нѣщо свято; свято считаше и дѣлото на всички борци за българската свобода. Тоя, който се бори за свободата на народа, самъ трѣбва да бжде честенъ и безкористенъ. Разказваше и подкрепваше съ редъ